

26. juni 2026

Dimissionstalen 2026:

”Jeg står her på hjørnet af kærlighed, hvis du krydser håbets plads, så ka' du se mig”

Prinsesse Mononoke

Er du faret vild?

Jeg står stadig her på sorgens boulevard

Der hvor man slipper, hvor man kommer fra

Jeg står her på hjørnet af kærlighed

Hvis du krydser håbets plads

Så ka' du se mig

Kaster hjertet ud midt på gaden

En følelse ka' råbe højere end alle

Vi' da ligeglade

For vi ska' folde os ud, når vi har brug for hinanden

Måske passer jeg ik' ind i den her perfekte kultur

For jeg har brug for at fejl'

Og være lidt af en kegle

Taknemlighed, evighed, landefred

Retfærdighed for os der følte ensomhed

Sådan synger Rumle fra Aphaca til prinsesse Mononoko i den smukke sang ”Hjertet på Gaden”. Han synger fra sorgens boulevard og på hjørnet af kærlighed, hvor han kaster sit hjerte ud midt på gaden. Han synger om, at vi har brug for hinanden. At vi aldrig skal være alene, og at der skal være plads til at fejle og være en kegle. Sådan er det også på den her skole. Og den følelse havde jeg fra det første sekund, da jeg startede på Mulernes Legatskole. Som en kæmpe kegle, som I tog så kærligt imod. Derfor skal den sang være åbningen til min dimissionstale til jer.

Til den smukkeste ungdom i Kongeriget Danmark. Til de mest fantastiske, helstøbte og fineste mennesker, der findes. Til det pureste menneskeguld. Synet af jer med huer på hovedet er meningen med det hele. Det er uspoleret lykke og sug i maven, men det er også sorg og savn på samme tid. Det er slutningen på begyndelsen for jer, for jeres liv venter derude med utålmodig længsel, men det er desværre afslutningen for os, der bliver tilbage.

Og det er alt for tidligt for mig, som først startede her 1. januar, som den tredje rektor I har haft. Jeg forstår godt, hvis I har kigget på mig med vagtsomme og trætte øjne og har tænkt jeres.

Jeg startede her Midt i en Jazztid med et bagtæppe af frygtelige krige, Grønlandskriser og både fysiske og mentale Hormuzstræder. Jeg startede i en tid, hvor man som menneske nemt kunne have mistet

sin åndelige førlighed og troen på det gode af al den dårlighed, som har trukket et nummer og stillet sig i kø i en tid, der dystopisk bliver kaldt "rovdynernes tid". Men alt det lukker vi ude nu for en stund.

For jeg har brug for at kaste mit hjerte ud midt på gaden til jer, fordi I på trods af verdens dybe alvor har rummet mig og taget imod mig, som jeg aldrig før har oplevet – hverken som barn eller i mit voksenliv. I har fra dag 1 været forstående og omsorgsfulde over for den 46-årige halvkiksede Randersdreng med følelserne uden på tøjet og helt vildt meget fejl 40 indeni. I har fra dag 1 næsten profetisk og magisk udlevet Noah, Rumle, Bertil og Bertrams ord fra Aphacas nytårstale 1. januar på DR2 overfor mig og overfor hinanden. Lyt lige til de fire gutters ord:

"Det kan være ensomt at findes i dag. I en verden hvor alt går hurtigere og hurtigere, så skal der ikke meget til, før man falder bagud og føler sig ekskluderet. Det behøves ikke at være sådan. Men der er ingen tvivl om at komme ensomhed til livs er et kæmpe bjerg, vi skal bestige sammen. I syv år har vi nu spillet i band sammen, og det har aldrig været betinget af, at nogen lyttede til det vi lavede. Vi gør det, fordi vi fire har brug for hinanden. Brug for nogen at læne os op af, spejle os i og ikke mindst, - brug for nogen at drømme med.

Så hvis vi kan give jer et lille råd med på vejen op ad bjerget, så er det: Find dit eget band - et fællesskab handler ikke om, hvem eller hvor mange vi er, men om at gøre noget sammen. Hvad end din virkelighed er, så vælg hinanden. For vi har brug for hinandens problemer. Vi har brug for at se og mærke hinandens besværligheder - for at kunne forstå os selv og den verden vi alle sammen er en del af.

Og til dig der ikke har fundet dit band endnu eller synes det kan være svært at finde det - husk at intet er statisk, tingene kan ændre sig i morgen. Der altid nogen der har brug for dig."

De ord bevæger mig dybt og giver mig håbet tilbage i den her tid. For de drenge har inderligt ret, og da jeg så den nye dokumentarfilm om bandet, som rammende hedder "Brug for hinanden", så kneb jeg en tåre mere end én gang – og så skrev jeg den her tale med ild i fingrene og "Vild Ungdom" i kroppen. For de gutter tager de svære samtaler sammen. De lytter til hinanden. De forstår hinanden, og de bruger hinanden. De er stærke sammen. De hjælper os med at genføde de stærke fællesskaber – både små og store. De har brug for hinanden. For mennesker har brug for mennesker. Se den film!

Og hey, jeg har virkelig fundet mit eget band og fællesskabet på den her skønne og kærlige skole. Jeg har mødt jer og alle ansatte, og jeg har faktisk elsket hver eneste dag, som jeg aldrig har elsket før. Og det er ikke rektorbullshit eller gustent sleskeri – det er ægte Henrik fra Randers. Spørg min familie. Spørg mine venner. Spørg Alle. Mulernes Legatskole er mit band. Mit Livskald.

Jeg håber, at alle jer – alle I smukke og krøllede livsstykker - der sidder og shiner her i salen med jeres studenterhuer også har fundet et band og et stærkt fællesskab i de sidste to eller tre år på skolen. Og det handler ikke bare om musik. Det handler om gode og nære venner. Det handler om tryghed, om at blive set og være en del af et omsorgsfuldt fællesskab. Om at ingen mennesker aldrig skal være alene, som Aphaca synger i "Hjertet på gaden". Jeg håber også, I står på hjørnet af kærlighed og er klar til at krydse fremtidens og håbets plads med jeres band.

Jeg er lige kommet hjem til mit band, men nu flytter I desværre allerede hjemmefra. Så den her tale bliver en ren kærlighedserklæring inden det er for sent – og jeg dropper alle fine referencer til kloge bøger,

dannelsesfilosoffer og ord med høj lix. Jeg giver også en kærlig om end helt reel fuckfinger til al den akademiske bragesnak om åndelig oprustning og karakterdannelse, som I har fået ørene tudet fulde med. I er nemlig lyslevende ånd med karakter og kant. I er hele mennesker, og I er dygtige.

For jeg er inderligt stolt af jer over jeres afsluttede eksamen. Jeg er stolt af jer, der fik flotte snit. Men jeg er lige så stolt af jer, der kæmpede og lige klarede skærene, hvis I bare gjorde det så godt, som I kunne! Aphaca spidsformulerer det sådan her: *"Vi er nødt til at være nysgerrige på hinanden, selvom vi ikke nødvendigvis forstår hinandens verdener."* Så bare I prøvede og var nysgerrige - også selvom I ikke altid så meningen eller formålet med det hele.

Og jeg er faktisk oprigtigt ligeglad med karakterer, men jeg er ikke ligeglad med jer - og derfor skal den her tale ikke handle om karakterer eller det faglige. Slut med det. Nej, talen skal handle om ægte ånd - og om fællesskab og kreativitet, som står deroppe på væggen med rød flammeskrift.

For ud over at I har rykket jer fagligt med kvantespring, så har I også skabt det største *Åndsværksted* af dem alle. I har skabt en skole, hvor man i overført betydning drikker champagne direkte af brandslangen og bliver smittet af livskraft. Et sted, hvor man lærer at tænde bål og ikke kun folde brandtæpper sammen, og hvor I sammen med lærerne har udviklet det mest fantastiske og visionære skoleforsøg i de sidste 100 år med Den Fleksible Skoledag. Det er helt unikt, og det er ikke set før. Det er skolehistorie. I var der, og I var med! Og jeg ved, I sætter pris på forsøget, som for mange af jer virkelig har ændret jeres skoleliv til det bedre. Men jeg ved, det I sætter allermest pris på er jeres lærere og de ansatte, I har mødt hver dag.

Mange af jer sagde nemlig rørende ting til mig om jeres lærere og de ansatte, da jeg var rundt i klasserne. Og det citat her fanger netop kernen i Mulernes Legatskole og Muler-ånden. For hør lige her: *"Jeg kan jo mærke, at lærerne har et virkelig godt og tæt fællesskab. Alle lærerne og de ansatte er glade her, og det ved jeg, de ikke altid er på andre skoler fra mine venner. Så bliver vi elever også positive, og så bliver man bare glad af at være i klassen og på skolen."*

Det citat er jo en rektoral lykkepille, og det gør mig så stolt over at være her og være kollega med sådan en dejlig flok skønne og glade mennesker. Så giv lige jeres lærere, de ansatte i kantinen, de ansatte i sekretariatet og vores pedeller en kæmpe hånd.

Og I har sammen med lærerne skabt store og små fællesskaber og en skolekultur, som ville få salig Grundtvig til at steppe rundt i Vartov kirke i en rus af ånd og fællesskab. I har ikke bare fokuseret på jeres CV, jeres karakterer eller "Whats-in-it-for-me". I er også blevet klogere på livet og på det at være menneske, og I har fået tiden til at stå stille på den smukke måde med ren livskraft fra Urdybet og en kærlighed uden mål og bagtanke. I er vokset både i forstand og i kærlighed til livet. Den Gamle ville virkelig have elsket det - og jer!

I er nemlig fremtidens kærlige våben mod ensomhed og politiske kyskloper, der instrumentelt vil sætte karakterdannelse og åndelig oprustning på pensumlisten! For på Mulernes Legatskole er der livskraft og mentale lyssværd hver dag. Der er både åndelighed, karakter og indbygget fællesskab i skolens himmelhvælv og vores Muler-ånd. Der er både sjæleligt og indre gehør. Der er en vilje til at kæmpe for det

fælles bedste og for hinanden. Så hvis man vil forstå, hvad åndelig oprustning og karakterdannelse egentlig er, så skal man bare besøge Mulernes Legatskole på en hvilken som helst dag.

Man skal netop ikke starte med at lave en ny læreplan for åndelighed og karakterdannelse i et fjernt ministerium. Det sidste års tid har politikere og meningsdannere haft massivt fokus på åndelig (og militær) oprustning i disse for vort land så alvorlige tider. Der er udkæmpet en krig på ord om skolens rolle og behovet for åndelig og national oprustning. Den debat har handlet om nødvendigheden af, at I og vi er klar på at ofre os for fællesskabet og for Danmark – og om behovet for at styrke den menneskelige karakter. Karakterdannelse skal Gudhjælpemig indskrives i formålsbekendtgørelserne på flere uddannelser, og der er oprettet et "Center for karakterdannelse" – et slags ministerielt "Center for åndelig oprustning". Der skal laves lister og kanoner over kulturen og ånden. Det lyder grangiveligt som om det ubegribelige og umistelige nu skal kunne rubriceres, evalueres og indgå i en KPI-rapport til fædrelandets frelse.

Og nej, jeg ved jo helt sikkert ikke nok om den sande åndelige oprustning og karakterdannelse. Og det er ikke falsk beskedenhed. Det er ægte nok. For jeg er ikke vokset op i et hjem med den rigtige danselse, kunst og kultur på væggene eller i reolerne. På trods af min buste af Grundtvig på kontoret, så er jeg ret kulturelt udannet med halm i træskoene, og jeg har ganske få kilometers kunstmuseum i stængerne. Men jeg har til gengæld mærket åndeligheden og karakterdannelsen kropsligt.

Det gjorde jeg her på skolen, da jeg efter få uger så den smukke og tankevækkende musical *Jungle Jazz*, som Anna Agnete har skrevet, og som så mange af jer var med til at sætte op. Det var magisk på flere måder og gav tårer i øjenkrogen. For I knoklede sammen, og resultatet var fantastisk og formfuldendt. Og historien om den illegale Jazzklub og en gruppes unges kamp for fællesskabet i en mere og mere autoritær verden ramte lige i maven. For klubben blev for mig også et billede på Mulernes Legatskole, som et fristed hvor musik, fællesskab og kreativitet bliver et alternativ til ensretning, bekendtgørelser og ministeriel åndelig oprustning. *The Jungle* er netop kontrasten til systemet og (politi)staten, og her finder de unge fællesskabet, musikken og håbet. De finder deres band. De er klar til kærlighed.

Da jeg så den musical følte jeg mig så uendeligt heldig over at være på en skole med mennesker som jer. I min takketale sagde jeg med en halv Churchill: "*Aldrig har så mange haft så få at takke for så meget*". Og jeg vil gentage min tak nu. Tak til alle jer der var med til at skabe lys i mørket, skolekultur og fællesskab. Giv lige Anna Agnete og musicalgruppen en hånd!

I foråret oplevede jeg også at være med til forskellige fredagsbarer og Carnifexfester – og jeg så jer for fuld udblæsning i mere end én forstand. Til amatørraften fik Johans saxofonsolo mine nakkehår til at rejse sig. Og da I alle hoppede rundt til Noah Carter i slutningen af april, der oplevede jeg også den kærlige Muler-ånd og en stemning, der emmede af både lykke og glæde. Noah var helt på røven over den hjertelige stemning, han mødte.

Og den samme glade og kærlige stemning har man kunnet opleve, når I dystede mod hinanden i padel, futsal, volley, bordtennis, eller da en flok gode gutter spillede rollespil i påsken. Robin fik også lige en stor flok af jer ud i blodbanken for et højere formål og for en festbillet. Det blev på mange måder en blodig fest på den gode måde, så giv lige Robin en hånd.

Jeg glemmer heller aldrig, da skolen kom under politisk beskyddning i radioen efter en Folketingsvalgsdebat, og udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen troppede op for at bakke skolen og Vollsrose op under valgkampen. Da den snotforkølede og trætte minister steg ud af bilen og så jer, blev han så glad og storsmiledet. For der stod over 200 elever med lakridspiber i munden for at hylde udenrigsministerens imponerende indsats for Grønland i de højspændte dage i Washington. Jeg fulgtes med Lars, som blev ægte rørt – fordi han blev lukket ind i jeres band. Hans sekretær skrev en SMS under regeringsforhandlingerne, fordi han begejstret ville tilbage til Mulerne. Det kommer han i det nye skoleår.

Jeg er også nødt til at nævne 9. april, da flaget først gik på halv stang og bagefter til tops. For den dag mindedes vi besættelsen i 1940 og de fem forbandende år. Hele eftermiddagen var en smukt koreograferet tour de force gennem besættelsens Odense. Både historiefaggruppen og alle jeres lærere knoklede med dagens liturgi og viste, som altid, at de er klar på at gøre noget ekstra for jer – hver dag. I indtog selv byen i en kærlig fredsbesættelse, og I var det skønneste syn for en ny rektor, der piskede rundt for at møde jer på de forskellige poster. I fik storros af mange tilfældige borgere, fordi I for pokker er så søde. Det er derfor, jeg elsker den måde, I er jer på.

Og når jeg ikke flanerer Muler-stolt rundt i centrum, men går rundt på skolen, så mærker jeg jeres omsorg og fællesskab hele tiden. For alle her er en af os. Og det er virkelig følelsen, når man går rundt blandt jer og taler med jer. Jeg nåede rundt til de fleste afgangsklasser, inden jeg fik et hold i ryggen, som satte en stopper for alt i et par dage. Men de af jer, jeg nåede, var så positive og glade for tiden på skolen. Også selvom alle ikke nødvendigvis havde valgt skolen som 1. prioritet fra starten, så blev I overmandet af Muler-ånden efter få dage. Og I fremhævede, at sammenholdet på skolen er stærkt. At man er Muler. Og at der er plads til at være lige præcis, som man er.

Lige inden sidste skoledag havde vi både Forårskoncert og Filmfestival og vores helt egen premierekoncert med Line Marianne. Det var magisk. Det var så smukt, og jeg fik kuldegysninger da 2a og jer fra 3a sang med på "En verden som vores", som handler om at finde balance i en verden, der konstant udfordrer fodfæstet. Det smukke lå på lur og overrumpede os alle. Og ikke mindst da Line Marianne fik os alle til at synge med på den sidste sang omkvæd. Bagefter mødte jeg store grupper af elever, der smilende og glade nynnede sangen på gangene og takkede for koncerten. Det var et epokalt Magic Moment af fællesskab og skolekultur. Det var Muler-ånd, og det var en stund med et smuglig ind i evigheden, som jeg aldrig glemmer.

For i en verden, hvor alt skal måles og optimeres, insisterer vi og I stadig på at dyrke det formålsløse. Sporten. Kunsten. Musikken. Samtalen. Kærligheden uden bagtanker. For ægte ånd og dannelse er ikke noget, man kan presse ind i et skema eller i et læringsmål fra Center for Karakterdannelse. Det skal mærkes i maven og leves i hverdagen.

Som Bertel Haarder så rammende har skrevet i "Sjælespark": *"Dannelse er, når øjet lærer at se, hvad det ikke før kunne se. Når øret lærer at høre, hvad det ikke før kunne høre. Når sindet oplever stærke følelser ved mødet med stor litteratur og kunst. Når den enkelte ser sig selv som den del af noget større".* Bertel rammer den rent, og jeg tror faktisk Grundtvig smiler i sin grav og sender ham en kærlig tanke. Det gør jeg også.

For den form for dannelse finder sted hver eneste dag på den her dejlige skole, og den må man ikke slå ihjel med dræbende læringsmål, der operationaliserer åndelig oprustning og karakterdannelse. For vi elsker alle Danmark. Men vi skal forholde os kritisk og sørge for, at vores politikere ikke dræber den sidste rest af unyttige, formålsløse og smukke aktiviteter, som vi kan forsvinde ind i og blive opslugt af – fordi vi ikke kan lade være. Sæt i stedet skolerne mere fri. Lås døren op og smid nøglen væk! For ellers udånder ånden.

Og nu bliver det polemisk, men med glimt i øjet. For jeg vil parafrasere en tekst af en tysk forfatter, som er brugt i et skrift til højskolebevægelsen – og den kan vi lære meget af, og så er teksten også et godt billede på Mulernes Legatskole. Bortset fra det der om lidt nævnes med rødvin i undervisningen.

”Jeg vil grundlægge akademier, hvor der forskes i følelser, ikke teorier. Hvor hjertet ikke bare ligger på en kantinebakke, men hvor man kan bryste sig med viden om den gamle, hemmelige forbindelse mellem fornuften og følelserne. For en gang skyld skal følelsen have lov at hævde sig, og skal ikke, latterliggjort af rationalister, snige sig ydmygt til ekstraundervisning, fordi den endnu engang ikke har forstået, hvad de store teoretikere har skrevet om kærligheden. Det skal være et akademi, hvor sanseligheden står i centrum, hvor man må drikke rødvin i undervisningen og aflevere manifeste til eksamen. Et sted, hvor man lærer at tænde bål og ikke kun at folde brandtæpper sammen”

Et sted, hvor man lærer at tænde bål og ikke bare folder brandtæpper sammen! Det er smukt. Det er Mulernes Legatskole. Det smukkeste Åndsværksted. Det er jer. Og det er et nej tak til ånd og karakterdannelse på samlebånd. Det er med Aphacas ord ”En drøm om en verden Der elsker, at elskes”. Det er en verden, hvor vi har brug for hinanden. Det er en verden med ” Taknemlighed, evighed, landefred, retfærdighed for os, der følte ensomhed”. Det er ”Hjertet På Gaden”, som jeg indledte min tale med.

Når I går ud herfra om lidt, så håber jeg ikke bare, I tager jeres eksamensbeviser med jer. For I har været fællesskabets og åndens jægersoldater – og I har fundet jer selv og jeres band. I har kastet jeres hjerter på gaden, og I mangler sgu ikke karakterdannelse. I har nemlig lavet en ”Grim Ælling” med skrue på den gode måde. For I kom alle sammen som ens svaner og lignede hinanden, men I går ud som de smukkeste grimme ællinger, verden har set. I løbet af tiden her på skolen har I fundet ud af, hvem I er. I har ægte karakter. Og I står ved det.

Og når I om lidt vælter ud i pimpede lastbiler og sorgløshedens sommernætter - eller en overgang i livet modsat står på *sorgens boulevard*, så håber jeg, I tager følelsen med. Følelsen af at høre til og have brug for hinanden. Følelsen af at være del af noget større. Følelsen af at have fundet jeres eget band. Følelsen af ”én gang Muler – altid Muler” i hjertet!

Til slut, så husk de her ord fra Aphacas menneskekloge nytårstale: *”Find dit eget band (..) og vælg hinanden. (..) Der er altid nogen der har brug for dig (..). Bliv ved med at stå op for dem, der ikke selv har muligheden, og stå op for det, det vil sige at være menneske. Kun sammen kan vi gøre de ting, der ikke er blevet gjort før (..). Og selvom det føles som om, at himlen brænder over os, må vi ikke give slip på hinanden”*. Med de ord vil jeg dimittere årgang 2026 på Mulernes Legatskole.

Henrik Vestergaard Stockholm 26. juni 2026